

šetřiti káže podstata řízení zabezpečujícího obhajobu; budiž jen podotčeno, že ze spisů nevyplývá, je-li polština z řečí u krajského soudu v Mor. Ostravě neobvyklých. Neboť ani v kladném případě nemůže výtka míti úspěchu pro nedostatek předpokladu stanoveného prvou větou posledního odstavce §u 281 tr. ř. Stížnost vůbec neuplatňuje určitého znění závadného článku ve správném českém překladě a netvrdí, tím méně dokazuje nesprávnost českého překladu při hlavním přelíčení vyhlášeného nebo písemného překladu, který jest u spisů, aniž jest vidno, kým byl pořízen a k spisům přiložen. Prohlašujíc, že znalost polského jazyka u předsedy a zapisovatele není stěžovateli dostatečnou zárukou, že byl článek správně přeložen, odvozuje stížnost nesprávnost skutkových závěrů nalézacího soudu o smyslu, významu a směru závadného článku, nikoliv z nesprávnosti překladu, který byl podkladem těchto závěrů, nýbrž z udánlivě nesprávného postupu nalézacího soudu při výkladu článku. Tím ale stížnost neuplatňuje případnou vadnost skutkového podkladu, jež mohla býti zamezena navrhovaným přibráním tlumočníka, nýbrž pochybnost výsledků vykládací, t. j. skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, ačkoliv přezkoumání věcné správnosti výsledků této činnosti vypadá z rámce zrušovacího řízení, bylo-li šetřeno správných zásad výkladu, což se v souzeném případě stalo, neboť rozhodovací důvody uvádějí výslovně, že soud vzal (co, dále uvádí) za prokázáno z celého obsahu článku a poukazují pak »co důvod pro toto přesvědčení« na určité věty článku, v nichž došla tendence celého článku výrazu nejzřejmějšího. Jelikož ani jinak není nejmenší opory pro předpoklad, že přibráním tlumočníka byl by býval pořízen překlad, který by se byl lišil od překladu, jímž se řídil nalézací soud v místech pro výklad článku významných, nemohlo zamítací usnesení nalézacího soudu míti na konečné jeho rozhodnutí účinku pro stěžovatele škodlivého.

Odvolání obžalovaného bylo zamítnouti. Podmíněný odklad trestů jest podle §u 35 zák. na ochranu republiky u osob starších 18 let vyloučen, jde-li o zločin podle tohoto zákona. V projednávaném případě zakládá obsah tiskopisu objektivní skutkovou podstatu zločinu podle §u 15 čís. 3 zák. na ochranu republiky a podle §u 42 téhož zákona je podmíněné odsouzení vyloučeno též pro přečin podle tohoto zákonného ustanovení, bylo-li by podle §u 35 zák. na ochranu republiky vyloučeno pro trestný čin spáchaný obsahem tiskopisu.

Čís. 2259.

Beze změny v průvodním řízení nemůže se odvolací soud odchýliti od zjištění prvního soudu (§ 470 tr. ř.).

Nejde o urážku na cti, obvinil-li lesní orgán z pytláctví osobu, prodlévající s puškou, třebaš bezelstně v revíru, podléhajícím jeho dohledu a vykázal jí z lesa slovy: »marš ven«.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Zm II 584/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 20. července 1925, pokud jím byl obžalovaný odsouzen pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 491 tr. zák., spáchaný výrokem »marš ven, marš za drát«, porušen byl zákon v ustanovení §u 491 tr. zák. a §u 470 tr. ř., rozsudek ten v uvedené části a pokud se týče i ve výroku o útratách, dále pak usnesení okresního soudu ze dne 26. září 1925 se zrušují a u ponechání ostatní části rozsudku v platnosti sprostřuje se obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 491 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 28. února 1925 na »N-ckých lukách« poblíž P. vydal soukromého obžalobce před více lidmi u veřejný posměch volaje na něho: »Marš ven, marš za drát.«

D ů v o d y:

Dne 28. února 1925 jel obžalovaný, ředitel velkostatkářského lesního úřadu v B., v průvodu vrchního lesního správce Stanislava M-y s povozem, jež řídil kočí Martin D. podle drátěné ohrady, kterou je ohrazena část tak zvaných »N-ckých luk« poblíž obce P., by se osobně přesvědčil, zda se ohrada nalézá v bezvadném stavu. Při tom spatřil za drátem dva muže, z nichž jeden, soukromý obžalobce, byl ozbrojen loveckou puškou. Obžalovaný upozornil soukromého obžalobce, že je to jejich, »knížecí pozemek«, načež mu soukromý obžalobce namítal, že zde honí již 3 leta a že se bude ohledně toho informovati u honebního výboru. Tu obžalovaný mu řekl: »Tak jste pytláčili všichni a vy také pytláčíte,« a pak se naň obořil slovy: »Marš ven, marš za drát, jak nepůjdete, tak vám dám sebrat pušku.« Rozsudkem okresního soudu v Břeclavi ze dne 25. května 1925 byl obžalovaný osvobozen podle §u 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby pro přestupek podle §§u 487 a 491 tr. zák., spáchaný závadnými výroky. Okresní soud sprostřil obžalovaného ohledně výroku »tak jste pytláčili všichni« z obžaloby hlavně proto, poněvadž zadržením soukromého obžalobce konal jen povinnost, jemu co úředníku velkostatku náležející právě tak jako úřední osoba ustanovená ku hájení veřejných zájmů. Nejednal prý ani v úmyslu podrývatí čest soukromého obžalobce, nýbrž v úmyslu zabrániti neoprávněnému provozování honitby. Ohledně druhé části závadného výroku »marš ven, marš za drát« uvádí okresní soud, že výrok ten potvrzuje jen svědek Jan P., ostatní dva svědci, vrchní správce St. M. a kočí Martin D. jej neslyšeli a též obviněný jej popírá. Vzhledem k odporujícím si výpovědím slyšených svědků okresní soud osvobodil obžalovaného i v tomto směru. Rozsudkem zemského jako odvolacího soudu v Brně ze dne 20. července 1925 byl rozsudek okresního soudu, aniž při odvolacím přelíčení došlo k provedení nových průvodů, částečně změněn a obžalovaný pro výrok »marš ven, marš za drát« uznán vinným přestupkem podle §u 491 tr. zák. K odůvodnění uvedeno, že odvolací soud vzal na základě svědectví Jana P-a za dokázáno, že obžalovaný výrok »marš ven, marš za drát« skutečně učinil a že slovy těmi vybočil z mezí svého oprávnění, neboť těmi slovy soukromého obžalobce před více lidmi sesměšnil, čímž je dána

skutková podstata přestupku proti bezpečnosti cti ve smyslu §u 491 tr. zák. jak po stránce subjektivní tak i objektivní. Usnesením okresního soudu v Břeclavě ze dne 26. září 1925 bylo pak rozhodnuto, že se obviněnému povoluje podmíněný odklad trestu a zkušební doba se stanoví na dobu 2 let.

Rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon především tím, že pouze na základě čtených spisů vzal výrok »marš ven, marš za drát« za prokázaný, kdežto okresní soud, poukazuje na vzájemně si odporující výpovědi slyšených svědků výrok ten za prokázaný nevzal. Bez změny v řízení průvodním, které se tu omezilo jedině na čtení spisů o řízení před prvním soudem, nebyl však odvolací soud podle předpisu §u 470 tr. ř. oprávněn uchýliti se od skutkového zjištění prvního soudu a nersrovnává se tudíž se zákonem, když nicméně dospívá k odchýlnému přesvědčení. Tak uznal již zásadně Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí z 22. června 1925, č. j. Zm I 371/25, sb. n. s. č. 2028. Nehledíc k této formální závadě, rozsudek odvolacího soudu pochybuje i ve věci samé, když v uvedeném výroku shledává za každých okolností vybočení obžalovaného z mezí oprávnění a má skutkovou podstatu §u 491 tr. zák. za splněnu. Není pochybnosti, že onen výrok může býti urážkou na cti, je-li projevem nevážnosti, k níž nebylo příčiny a oprávnění. Odvolací soud neshledává ve výroku »jak nepůjdet, tak vám dám odebrati pušku« nic urážlivého proto, poněvadž obžalovaný jako přísežný lesní orgán měl právo soukromému obžalobci dáti po případě pušku odebrati. Ale i slova »marš ven, marš za drát« nejsou než vyzváním, by se soukromý obžalobce vzdálil z obvodu cizího revíru, drátem ohraničeného, ku kterémužto vyzvání obžalovaný měl stejné právo jako k pohrůžce odebrání pušky. Způsob tohoto vyzvání nebyl zdvořilý, ale za vylíčených okolností vysvětlitelný, když předcházela dokonce již vyhrůžka odebrání pušky. Přiřkládá-li odvolací soud obžalovanému výslovně vlastnost přísežné lesní strážce a dobrou víru v oprávnění jeho zakročování, takže ani ve výtce pytláčení neshledal urážky na cti, nelze ji spatřovati ani ve vyzvání, by domnělý pytlák opustil cizí revír, byť se to i stalo slovy různými a ostrými, pokud jen nevybočily v urážky, jež nemají s výkonem služby souvislosti. Závadné výroky nebylo proto v souzeném případě vůbec posuzovati jednotlivě, nýbrž jen v celku, neboť smyslem svým ten i onen výrok není než obviňováním z pytláctví, nikoliv však sesměšením, které by spadalo pod ustanovení §u 491 tr. zák. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ú 33, 479 tr. ř. podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2260.

Jde o určitý čin nečestný ve smyslu §u 488 tr. zák., nikoliv o urážku podle §u 491 tr. zák., je-li kdo viněn z činu, jímž má býti dosaženo účinku přičícího se zákonu (na př. mimořádný postup obecního zaměstnance, který byl zvolen do obecního zastupitelstva).

Nejen první, nýbrž i poslední případ §u 491 tr. zák. vyžaduje jednání, jímž je napadený snižován ve vážnosti a úctě; pokud nestačí pouhé ironisování.